

ภาษาจีนในภาษาไทย

นำเสนอเมื่อ : 28 ส.ค. 2552

ภาษาจีนในภาษาไทย

ส่วนใหญ่ภาษาจีนที่ไทยนำมาใช้มักจะเป็นชื่ออาหาร รองลงไปก็เป็นชื่อที่ใช้ในการค้า ชื่อคน ภาษาจีนจัดเป็นภาษาคำโดดเช่นเดียวกับภาษาไทย นั่นคือคำส่วนมากมักเป็นพยางค์เดียว การเรียงลำดับในประโยคมักขึ้นต้นด้วยประธาน ตามด้วยกริยาและกรรม มีลักษณนาม มีเสียงวรรณยุกต์ คำคำเดียวมีหลายความหมาย และมีการใช้คำซ้ำเหมือนกัน ต่างกันแต่วิธีขยายคำหรือขอความ เพราะวาภาษาไทยให้คำขยายอยู่หลังคำที่ถูกขยาย แต่ภาษาจีนให้คำขยายอยู่หน้าคำที่ถูกขยาย

การใช้คำภาษาจีนในภาษาไทย จีนใช้ภาษาหลายภาษา แต่ที่เข้ามาปะปนภาษาไทยมากที่สุดคือ ภาษาจีนแต้จิ๋ว ซึ่งเป็นภาษาถิ่นของคนจีนแถบซัวเถา คำที่รับมาใช้ส่วนใหญ่เกี่ยวกับอาหารการกิน คำที่ใช้ในวงการค้าและธุรกิจ และคำที่ใช้ในชีวิตประจำวันบ่อย ๆ

สาเหตุที่ภาษาจีนเข้ามาปะปนในภาษาไทยคือ ชื่อสายและการค้าขาย เพราะมีคนจีนเข้ามาอาศัยอยู่ในประเทศไทยเป็นจำนวนมาก มีความผูกพันกันในด้านการค้างาน การค้าขาย จึงรับภาษาจีนมาใช้ในภาษาไทยจำนวนมาก ไทยรับภาษาจีนมาใช้โดยการทับศัพท์ ซึ่งเสียงอาจจะเพี้ยนจากภาษาเดิมไปบ้าง

ตัวอย่างคำภาษาจีนที่ใช้ในภาษาไทย

แก๊ง	กงเต็ก,	กงเต็ก	กงสี	ก๊วน	ก๊าก	เก๊าอี้	เกี้ยว	ก๊วย	กวนจ๊ับ	กวน
เสื่อกุยเฮง	กวางเกตุ	กวางเกตุ	กอลอี่ยะ	กะล่อจี้	กาน่า (ลูกไม้คล้ายสมอ)	กะหล่ำ	กั้งฉิน	ก๊วย	กวนเซียง	กวน
กงสี	ซิ่นฉ่าย	เซง	เซียม		ชิม	จิว	เจง	เจิว	เจียน	เจียน
จับฉ่าย	จับเจี้ยว (หม้อดินเล็ก ๆ มีพวยจับ)				จับยี้กี้	ขนมจ้าง	จิวก้อง (จิ้งก้อง)	(การไหว้ของก้านัล)	แจ	แจ
แจวกวย	แจง	แซบววย		แซยิด	ชวย	แซ	ชิวชิว	เซียมชิว	ชินแส	ชินแส
เซ่ง	ชิวอิ้ว	เซ็งลี		โตไผ่	ตัวไผ่	ไตกั๊ง	เต้าเจี้ยว	เตาหู้	เตา	เตา
ไตกั๊ง	โรงเตี๊ยม	โต๊ะ		เตียง	ตัง	ตุ้	ตุน	ตุน	ตง	ตง
บวย	ปุย	นึ่งกี้		โป๊ะ	แป๊ะเจี๊ยะ	โป๊ยเซียง	ผาผวย	โปย		
หมวยเกี๊ยะ	หยวน	ลันจี้	เสี่ย	ห้าง	หวย	หุน	โอเลี้ยง	อั้งโล่	อาโก	